

SUPROVÉ PRAŽSKÉ SENIORSKÉ HRY

Než jsem na pražské Seniorské hry na Stadion mládeže Kotlářka v Dejvicích velmi brzy ráno vyrazil, připravil jsem si po vydatné snídani slušnou svačinku a litr vody do batůžku. Byl jsem přihlášen na tři disciplíny, které se časově překrývaly. Nezapomněl jsem si vzít sebou ani potřebný inzulin, glukometr a odpolední prášek na tlak. Počítal jsem raději s tím, že se bohatý sportovní, zdravotní a kulturní program trochu protáhne a zasekneme se tam.

Na stadion dorazila naše 443-letá šestičlenná ekipa (závodní družstvo) nejodvážnějších řepských seniorů ve výborné a bojové náladě. Vítila nás z místního rozhlasu pochodová hudba i velmi usměvaví pořadatelé. Po presenci dostali všichni účastníci nejružnější drobné upomínkové dárečky od sponzorů her. Do startu první disciplíny, ve které nikdo z nás nestartoval, zbývalo dost času. Nechali jsme si raději po kilometrovém pěším výstupu na stadion z konečné autobusu č. 180 z Dejvické změřit tlak, cholesterol a BMI v koutku VZP. První dva údaje mi udělaly radost. Zato v BMI s údajem 29,9 % tělesného tuku bych se velmi těsně nevešel ani mezi baculaté ženy, co jsou krev a mléko. Shodit na vozíku jen pomocí rukou nějaké to „kilko“, co mám už roky navíc, je i pro diabetika velmi těžké. Obzvlášť, když musím občas léčit ledviny plzeňským Prazdrojem. Ten zabraňuje tvorbě kamenů. V Motole mě malého „kamenolomu“ ze stovky litrů velmi „zdravých“ minerálek zbavili před pěti lety a doporučili mi pít plzeňské pivo. V tomto moudrém příkazu své urology poslouchám do posledního písmenka. Je to velmi příjemná léčba, hlavně v létě na venkovních zahrádkách, do které rád zapojuji své dobré přátele i rodinné příslušníky.

To už jsme po očku, skryti v příjemném stínu jednoho stanu, sledovali přípravu na start mužů v *nordic walkingu* na 3 kola na 1 200 m. Je to nový seniorský super hit v chůzi s krátkými odlehčenými holemi. Chůze s oběma holemi je mnohem jistější a stabilnější pro starší a trochu nejisté seniory, než bez nich. Hole se dají koupit již od 400 Kč. Navíc si při této chůzi posilujete ruce a hlavně si šetříte nohy a klouby. Ti senioři, co mají nějaké to kilečko

navíc, spalují daleko rychleji své přebytky a nenáviděné tuky, než při obyčejné chůzi. Prostě bomba! Když se čtyři řepská děvčata v šatně převlékla, již nás všechny volali rozhlasem na *pétanque*, soutěž tříčlenných smíšených družstev. V každém přihlášeném družstvu musela být zastoupena obě pohlaví a jeden člen družstva musel být starší 70 let. Zkušenosti jsme s pétanquem neměli nikdo absolutně žádné. Říkali jsme si, že je to ale podobný sport jako bowling, který často s klubem řepských seniorů hrajeme v místní Mantě. Jen koule nemají 8 kg a více. Pétanquové koule jsou velmi malé, jen 68 dkg těžké. Smyslem obou sportů je přesnost, lidská pohodička a radost z pohybu. Trpělivý hlavní rozhodčí seniorské soutěže pan Fuksa nám vše laicky vysvětlil a po několika našich dost nepřesných zkušebních hodech nás hodil rovnou do jámy Iové. Prvnímu našemu soupeři. Jedna zkušená soupeřka, kapitánka družstva soupeře, nás poučovala, co děláme špatně a musíme dělat správně. Že musíme stát oběma nohama v kruhu a ne mimo něj. Hned jsem věděl, že je zle, že to ta „baba“ tutově někde léta hraje, má to v ruce a je hráčsky perfektně vyházená. Ještě byla navíc vybavená takovým tyčkovým magnetickým zvedákem na koule, kterým si je zvedala, aby se pro ně nemusela ohýbat. Šetrila své síly na dlouhý soutěžní maraton, o kterém jsme neměli ani páru. Obě naše děvčata musela našich šest přidělených koulí po každé hře klasicky sebrat a dvě mi přinést a podat na další hru. Naštěstí ta ostřílená paní neměla svůj hráčský den. Nešlo jí to tak, jak určitě chtěla, a nadávala jako špaček. Že hřiště není rovné a sjede ji koule vždy jinam, než ona, vůdce smečky družstva soupeře, chce. Jejím dvěma druhům i našemu družstvu v sestavě paní ing. Szitanyiová, paní Novotná a já, Pepa Procházka, se dařilo téměř stejně. Byla to velká loterie s tím rozdílem, že jedné hráčce z našeho družstva se vždy povedl jeden a někdy i dva vítězné super hody. Ze začátku zápasu se děvčata v mém družstvu nádherně doplňovala. Hlavně díky jejich dobrým hodům jsme si vybojovali první velké, a o to více velmi nečekané, vítězství! Jupí, kdy se už konečně jednou trefí Pepí. To mi sice děvčata z mého družstva neříkala, ale v hlavách a na jazyku to jistě měla. Měl jsem zatím nepřesné oči jako tři Kašparovy

krávy dohromady. Utěšoval jsem je, že se zastřelují, a že nemohu „furt do aleluja“ házet tak blbě. Po očku jsem sledoval na vedlejší dráze dva seniory „profíky“, kterým to neskutečně šlo. Viděl jsem na vlastní bulvy, jak se to asi vlastně správně a přesně s těmi mrňavými koulemi hází. Po jednom vypjatém tři čtvrtě hodinovém zápase, ve kterém bylo deset malých mini utkání o každý důležitý bodík, jsme byli unaveni fyzicky i psychicky. Odházeli jsme a sebrali neskutečných šedesát koulí. Každý úspěšný hod jsme radostně prožívali. Sotva jsme dohráli celý zápas, byl nám přidělen další soupeř. To už jsem viděl a selským rozumem věděl, že musím jako ti dva nejlepší borci házet koulí nejlépe tak metr před ten malý *košonek* a koule k němu dojede a doskočí zemskou setrvačností co nejbližší sama. Jen jsem musel trefit ten správný směr. Koulení jako na bowlingu jsme kolektivně zavrhlí a hned nám to všem parádně šlo. Náš druhý soupeř začal ve trojici a končil ve dvou. Byla paráda, že to nešlo ani těm dvěma zbylým hráčkám soupeře, ani tomu muži, co odešel na slalom, kam ho volali rozhlasem. A to nás ve vypjaté a vyrovnané koncovce zápasu také volali, dokonce jmenovitě, na seniorský slalom a biatlon. Na tyto dvě disciplíny jsem poslal rychlejšího posla, než jsem já, paní Marušku Novotnou, která již vyházela úspěšně své dvě koule v probíhající hře. Omluvila u rozhodčích nás tři pétanquové hráče s tím, že si rádi zasoutěžíme, ale až po ukončení naší úspěšně rozjeté soutěže. Když jsme po půlhodině dohráli druhý vítězný zápas, tak jsme si zaslouženě přitukli perlivou vodou na naše další nečekané vítězství a posilnili jsme se první svačinkou. Sluníčko ten den pálilo jako divé. Chtělo asi dohonit svůj deficit, když týden nebylo nikde v celičském Česku vůbec k vidění. V půli jídla za námi překvapivě přišel hlavní rozhodčí pan Fuksa, že po dvou výhrách budeme hrát nejdůležitější zápas našeho seniorského života o umístění „na bedně“! A hádejte, kdo byli naši poslední soupeři v cestě za medailemi a pohárem? Ti dva nejlepší borci, na které jsem koukal, jak jim to neskutečně padá tam, kam přesně oba chtějí. Byli v družstvu ještě s jednou paní, kterou svou neomylnou a téměř „profesionální“ přesností ani k hraní, a také ani k velmi rychlému vítězství nad námi, vůbec nepotřebovali.

V prvním mini souboji jsme dokonce 1:0 vedli. Oni nadávali, že hrajeme na nerovném hřišti a požádali rozhodčího o házení na stejném hřišti, ale z druhé strany. Z té strany už jim to šlo podle jejich představ a hřiště bylo zase nerovné pro nás. Když jsme měli v další hře naši jednu kouli na výhru, tak nám ji doslova „vytloukli“ a vyrazili metr daleko od košonku. Pak si doházeli své zbylé koule na drtivou výhru až do konce. Byl jsem překvapen, jak neomylně se na dobrých osm metrů trefovali, aby vyrazili naše dvě nejbližší koule u košonku, což se jim několikrát povedlo. Bojovali jsme až do konce nejen se soupeři, ale i s únavou a s více a více nelítostně pálicím sluníčkem. Naše koule nám při posledním utkání létaly nejlépe podle našich představ, ale soupeř byl prostě dokonalý a nad naše síly. Měl bych napsat zatím, ale asi to s těmi dvěma vyházenými „hubenoury“ bude už „na furt“, pokud na ně za rok zase narazíme. A když už, tak bychom chtěli zase jedině ve finále.

Další seniorskou soutěží, na kterou jsem si jako vozíčkář troufl, byl seniorský biatlon. Musel jsem hned po pétanque trefit naopak velmi lehkými a většími tenisovými míčky 2x tři terče. Pro vaši představu to byly tři barevně rozlišené plastové popelnice na tříděný odpad Pražských služeb, jednoho ze sponzorů Seniorských her. Pořadatelé této pěkné disciplíny mě nechali z vozíku házet v prostoru před prostřední popelnicí a ty krajní naklonili ke mně. Abych prý neházel na vzdálenost delší než ostatní a nemusel přejíždět před každou popelnicí tak, jako ostatní. Bylo to hezké gesto, ale pro mě prd platné. Měl jsem v pravé ruce poctivých padesát hodů těžkou koulí a nyní, dědo–seniore, házej tenisáky na metr vysoký cíl, navíc ze sedu a zespoda. Házel jsem na první popelnicí asi 20x, než jsem se konečně jednou trefil tam, kam bylo potřeba, do popelnice. Pak mi neskutečně dlouho trvalo trefit druhou a třetí. Mladá pořadatelka, která mi míčky nabíjela můj zásobník ve formě kbelíku u pravé ruky, mi po třetím zásahu řekla: „Pane Procházko! Odbrzďte si vozík, bacha na ruce a držte se! Musíte objet jednu popelnicí, abychom dodrželi pravidla soutěže! Musíte se trefit do všech terčů, a pak ještě jednou!“

Než jsem řekl švec, už jsem si to metelil na hřišti po trávě kolem terče – jedné plastové popelnice – zpět jako hasič k ohni, s pěknou ženskou silou v zádech. Tu jsem si ani nestačil omrknout, jak jsem byl nešťastný z toho, že mi to vůbec nejde! Byla dobrá. Házel jsem po této velmi příjemné a vydatné pomoci stejně špatně. Asi po padesáti neúspěšných hodech jsem zauvažoval, že než trefím všech šest terčů z blbých pěti metrů, tak tu budu snad do večera. Chtěl jsem to své marné snažení vzdát. Ale pak jsem si řekl, že až si někdo přečte výsledky, kdo byl jedenáctý a poslední, tak si řekne:

„Hlavně, že jsem nebyl ze všech poslední, jako starej Procházka!“

To mé neskutečné a nepřesné trápení ze sedu mi trvalo přesně 3:05,4 min. Když někomu něco nejde, tak to vždy pár Čecháčků velmi potěší! Když jsem si týden po závodech zvědavě prohlížel výsledkovou listinu, tak jsem zjistil, že mě porazili úplně všichni muži, i dva senioři ročníky 1930 a 1931. Jsem opravdu rád, že jsem jim já, duchem mladý kluk, udělal radost. I já jsem si užil svou malilinkatou dodatečnou radost, kdy jsem svým mizerným výkonem porazil jednu šedesátnici a dvě sedmdesátnice. Jupí! Na výkon mé spolubojovnice z našeho družstva z Řep, paní Jarušky Vohradské, ročník 1927, jsem byl krátký. Pepa z Řep dostal pěkně „do řepy“. Paní Jarka byla o 12 vteřin rychlejší. Paní Novotné na čtvrtém místě utekl bronz o 10 vteřin. Pátá byla paní Kolaříková a osmý Honzík Schobel za 2:06,2 min. Smekám před všemi lepšími soutěžícími svou Adidas čepici. Příští rok se musím zlepšit. Teoreticky vím jak na to. Chce to trénovat. Víím s kým a musím vymyslet kdy, kde a do čeho.

Poslední disciplínou her byla smíšená štafeta na 4x100 m. Tu jsem přihlásil s tím, že málokterá splní podmínku, aby jeden člen štafety byl starší sedmdesáti let. A mohli bysme získat třetí místo jen tak za odvalu. Moc jsem se nespletl. Bylo přihláшено celkem pět štafet. Řekl jsem našim seniorům, že nemá cenu se na sluníčku honit, když jsou přihlášení Sokolové a další hubený „chrti“. Se zlou jsem se potázel. Všichni chtěli soutěžit. Paní Vohradská mi řekla:

„Některý den nalítám i několik kilometrů po městě a nějakých sto metrů je pro mě sranda.“

Udělalí jsme dobré rozhodnutí. ČT4 celé hry natočila a 2x odvysílala v televizi. Naše paní Kolaříková byla vidět na startu a Honza Schobel jako finišman. Honzík běžel náš poslední úsek devadesát metrů jako srnka, než uviděl těsně vedle dráhy fandící a tleskající mladá děvčata. Zastavil a divil se, proč mu tak tleskají, když je pátý, daleko za čtvrtým. Najednou se tleskání změnilo v pokřik, že musí ještě kousek běžet, až za cílovou čáru. Což nevěřičně po několika vteřinách udělal. Byla to nádherná, závěrečná a sportovně lidská symbolická „bodka“ celých druhých pražských Seniorských her. Uvědomil jsem si, že jsem viděl běžet na 4x 100 m tu nejstarší, třístasedmiletou štafetu v životě, která by mohla být zařazena v české i světové Guinnessově knize rekordů! Na MS i na ME veteránů závodí i starší borci, ale štafety se tam neběhají. Vítězná i jednotně pěkně oblečená Sokolská štafeta byla o 35 let mladší, než ta naše.

Neskutečně zajímavá byla beseda po ukončení všech seniorských soutěží. Moderoval ji sportovní komentátor Jakub Bažant. Pozvání přijali bývalí úspěšní českoslovenští olympionici a medailisté, veslaři bratři Svojanovský, Václav Chalupa a jeho trenér Zdeněk Pecka a gymnasta z OH v Melbourne Jindřich Mikulec. Všichni zapáleně odpovídali na dotazy seniorů a nezapomněli přidat i humorné historky. Nejen za ně sklidili zasloužený aplaus. Mě se nejvíce líbilo vzpomínání pana Milulce. Když bylo porouchané letadlo, tak vedení výpravy přijalo nabídku „Sovětů“ a jeli z Melberne, sovětskou lodí do Vladivostoku. Pak transsibiřskou magistrálou do Moskvy. A odtud letadlem do Prahy. Po měsíci náročného cestování byli doma.

Zlatým hřebem soutěžního dne, bylo vyhlášení vítězů všech kategorií a předání nádherných cen, medailí a pohárů. Na to, že jsme se jeli jenom zúčastnit, jsme dopadli skvěle. Smíšené družstvo v sestavě paní Marie Novotná, paní Mária Szitányiová a Josef Procházka, získalo třetí místo v *pétanque* z 15 soutěžících družstev. Všichni tři jsme velmi slavnostně před všemi účastníky převzali pohár za třetí místo, medaile, diplomy a věcné ceny v pěkné tašce jednoho ze sponzorů, této velmi zdařilé akce. Paní Antonie Vohradská byla vyhlášena nejstarší účastnicí. Vozíčkař Josef

Procházka dostal nádhernou cenu, pohár ČUS, jako nejsympatičtější soutěžící seniorských her. Cenu „fungl“ nové České Unie Sportu, nástupnice a pokračovatelky ČSTV.

Veliké poděkování patří především manželům Hufovým a všem velmi sympatickým organizátorům, kteří všem zúčastněným seniorům připravili tak nádhernou soutěživou akci a slunečný den.

Seniorské pražské hry z 8.června 2013 videa:

<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani//10618392889-sportovni-hry-senioru/21347129413/>

<http://www.ceskatelevize.cz/porady/10116288835-z-metropole/213411058230026/>

(jen tříminutový šot od 19:45 min. z pořadu z Metropole)

Bronzové, smíšené tříčlenné družstvo z Prahy 17 – Řepy z Pražských Seniorských her 2013 v Pétanque na stadionu Na Kotlářce,
Mária Szitányiová, Josef Procházka a Marie Novotná

